

Sygn. akt: IC 1539/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Lubin dnia 21 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Krajewska

Protokolant: Konsuela Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016r.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. O.

przeciwko (...) S.A. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej, (...) S.A. (...) w W. na rzecz powódki, K. O. kwotę 3.900 zł (trzy tysiące dziewięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2014r. do dnia zapłaty,

II. ustala na przyszłość odpowiedzialność strony pozwanej, (...) S.A. (...) w W. za skutki dla zdrowia powódki, K. O. zdarzenia drogowego z dnia 19 stycznia 2012r.,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.380,07 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nakazuje powódce uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 266,55 zł tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych,

VI. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 519,72 zł tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1539/14

UZASADNIENIE

Powódka, K. O. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej, (...) S.A. (...) w W. na jej rzecz kwoty 5.800,00 zł tytułem dodatkowej kwoty zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 100,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.

Powódka wniosła również o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za szkody mogące powstać w przyszłości oraz o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w następstwie nieszczęśliwego wypadku doznała licznych urazów szczegółowo opisanych w dokumentacji medycznej, zaś w dacie zdarzenia sprawca był ubezpieczony u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Podała także, iż nie zgadzając się z

wysokością przyznanego zadośćuczynienia, zwróciła się o ponowne rozpatrzenie sprawy i przyznanie dodatkowej kwoty zadośćuczynienia oraz dopłaty odszkodowania w kwocie 100,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, jednak strona pozwana nie wypłaciła dochodzonych należności, podtrzymując swoje stanowisko w przedmiocie wysokości przyznanego zadośćuczynienia. Według powódki, wypłacone dotychczas zadośćuczynienie nie jest adekwatne do rozmiaru doznanej przez nią krzywdy. Powódka liczyła odsetki ustawowe od upływu 30 – dniowego terminu od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie.

Strona pozwana, (...) S.A. (...) w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

W uzasadnieniu podała, że w dniu 19 stycznia 2012 r. w L. miał miejsce wypadek drogowy z udziałem powódki, w wyniku którego doznała ona obrażeń ciała w postaci m.in. urazu głowy i kręgosłupa szyjnego, zaś sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanej spółce. Wskazała także, iż w toku postępowania likwidacyjnego lekarz orzecznik strony pozwanej wydał opinię, w której ustalił 2 % uszczerbku na zdrowiu powódki, a po pełnej analizie dokumentacji medycznej oraz uwzględnieniu okresu leczenia ambulatoryjnego powódki, częstotliwości i konieczności odbywania wizyt lekarskich, przebytych badań, wieku powódki oraz stopnia natężenia cierpień fizycznych i psychicznych powódki, przyznano na jej rzecz zadośćuczynienie w łącznej wysokości 2.200,00 zł. Według strony pozwanej, przyznane zadośćuczynienie spełnia wszystkie przesłanki wpływające na wysokość tego świadczenia pieniężnego, wyczerpując roszczenie powódki z tytułu zadośćuczynienia. Strona pozwana zakwestionowała również roszczenie z tytułu zwrotu kosztów leczenia uznając, że koszty te nie pozostają w związku przyczynowym z zaistniałą szkodą, podnosząc nadto, że nie wykazano braku możliwości skorzystania z nieodpłatnych konsultacji medycznych gwarantowanych przez NFZ.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 stycznia 2012 r. w L. kierujący samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), P. W. nie udzielił pierwszeństwa przejazdu samochodowi marki A. (...) o nr rej. (...), kierowanemu przez powódkę K. O. wskutek czego doszło do zderzenia obu pojazdów. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej ze stroną pozwaną (...) S.A. (...) w W..

DOWODY: akta szkody nr 01/ (...),

oświadczenie powódki z dnia 04.06.2014 r., k. 27 akt,

przesłuchanie powódki K. O., e-protokół z 22.04.2016 r.

Jeszcze tego samego dnia po powyższym zdarzeniu komunikacyjnym powódka z uwagi na narastające dolegliwości bólowe okolic głowy i kręgosłupa szyjnego zgłosiła się do (...) Sp. z o.o. w L., gdzie rozpoznano u niej uraz głowy i skręcenie kręgosłupa szyjnego. Następnie w dniu 23 stycznia 2012 r. konsultowała się w Poradni Ogólnej, zaś w dniu 25 stycznia 2012 r. konsultowana była przez lekarza ortopedę, który rozpoznał skręcenie kręgosłupa szyjnego i zalecił wykonanie badania Rtg kręgosłupa szyjnego, stosowanie kołnierza ortopedycznego i leków przeciwbólowych.

W związku z tym, że po zajściu powyższego wypadku komunikacyjnego powódka zaczęła mieć trudności z zasypianiem, koszmary senne związane z wypadkiem, silny lęk przed jazdą samochodem, pojawiające się, często uporczywe myśli o wypadku, zgłosiła się w dniu 3 marca 2012 r. na konsultację psychologiczną, za którą zapłaciła 100,00 zł.

Powódka w chwili przedmiotowego zdarzenia drogowego miała 22 lata i przebywała na urlopie macierzyńskim. Obecnie powódka zamieszkuje ze swoim partnerem i małoletnim synem. Do chwili obecnej uskarża się na bóle głowy i drętwienie obu rąk.

DOWODY: rachunek nr (...) z dnia 03. (...), k. 22 akt,

skierowanie do poradni specjalistycznej z dnia 23.01.2012 r., k. 23 akt,

karta informacyjna z dnia 19.01.2012 r., k. 24 akt,

historia zdrowia i choroby, k. 25 akt,

dokumentacja lekarska, k. 28 akt,

opinia psychologiczna z dnia 03.03.2012 r., k. 29 akt,

przesłuchanie powódki K. O., e-protokół z 22.04.2016 r.

Pismem z dnia 12 maja 2014 r. pełnomocnik powódki wezwał stronę pozwaną do zapłaty na rzecz powódki kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 100,00 zł tytułem poniesionych wydatków na leczenie w związku z wypadkiem z dnia 19 stycznia 2012 r.

Lekarz orzecznik strony pozwanej ustalił u powódki uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2%. Strona pozwana decyzją z dnia 28 maja 2014 r. przyznała na rzecz powódki zadośćuczynienie w kwocie 1.000,00 zł. Następnie strona pozwana decyzją z dnia 18 czerwca 2014 r. przyznała na rzecz powódki dalszą kwotę zadośćuczynienia w wysokości 1.200,00 zł. W piśmie z dnia 18 czerwca strona pozwana poinformowała o przyznaniu na rzecz powódki zadośćuczynienia w łącznej wysokości 2.200,00 zł oraz o odmowie zwrotu kosztów leczenia, bowiem korzystanie z usług prywatnej służby zdrowia w niniejszym przypadku wykracza poza normalne następstwa szkody i stanowi nieuzasadnione powiększenie jej rozmiaru.

Pismem z dnia 25 czerwca 2014 r. pełnomocnik powódki wezwał stronę pozwaną do zapłaty na rzecz powódki kwoty 17.800,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 100,00 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków na leczenia. Strona pozwana w piśmie z dnia 3 lipca 2014 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

DOWODY: akta szkody nr 01/ (...),

ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 25.06.2014 r. z potw. nadania

k. 17 – 18 akt,

pismo z dnia 12.05.2014 r., k. 19 – 20 akt,

pismo z dnia 18.06.2014 r., k. 21, 49 akt,

pismo z dnia 04.06.2014 r., k. 26 akt,

pismo z dnia 27.05.2014 r., k. 30 akt,

pismo z dnia 17.05.2014 r., k. 48 akt,

decyzja z dnia 18.06.2014 r., k.; 50 akt,

pismo z dnia 28 maja 2014 r., k 51 akt,

decyzja z dnia 28.05.2014 r., k. 52 akt,

opinia lekarska, k. 53 – 54 akt.

Powódka wskutek zdarzenia komunikacyjnego z dnia 19 stycznia 2012 r. przeżyła skręcenie kręgosłupa szyjnego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo – torebkowego. Powyższy uraz do chwili obecnej skutkuje bólami i zawrotami głowy, bólami kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parastezjami kończyn górnych.

Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogody oraz przy niewielkim wysiłku fizycznym. W przyszłości powódka będzie wymagała kontynuowania leczenia usprawniającego. Z powodu przebytego urazu mogą nasilić się dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego połączone ze wzmożonym napięciem mięśni karku ograniczające jego ruchomość.

Powódka wskutek przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego w zakresie powyższego urazu kręgosłupa szyjnego doznała 3 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Występujące u powódki niewielkiego stopnia zaburzenia stresowe pourazowe nie skutkują w obecnym stanie trwałym lub długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

DOWODY: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii

M. J., k. 70 – 73,

opinia sądowa psychologiczno – psychiatryczna, k. 102 – 105 akt,

opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii E. M.,

k. 127 – 128 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było częściowo zasadne i przez to w części zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie także z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie natomiast z § 2 w/w przepisu prawa, jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Jak wynikało z akt szkody strony pozwanej, (...) S.A. (...) w (...) nr (...), to strona pozwana była zobowiązana do wypłaty powódce, K. O. zadośćuczynienia za obrażenia ciała wynikłe ze zdarzenia drogowego z dnia 19 stycznia 2012 r., w związku z umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jaka wiązała stronę pozwaną ze sprawcą tej szkody doznanej przez powódkę.

Okolicznością bezsporną między stronami, wynikającą także z zeznań powódki oraz dokumentacji związanej ze zdarzeniem z dnia 19 stycznia 2012 r. zgromadzonej przez stronę pozwaną był fakt, że to kierujący samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), ubezpieczony u strony pozwanej, doprowadził do zderzenia z samochodem kierowanym przez powódkę, która doznała obrażeń ciała.

Dlatego też, zgodnie z twierdzeniami pozwu, którą to okoliczność strona pozwana przyznała w pisemnej odpowiedzi na pozew, między szkodą na osobie powódki w postaci obrażeń ciała doznanych przez powódkę w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 19 stycznia 2012 r., a tym zdarzeniem zachodził bezpośredni i adekwatny związek przyczynowy.

W związku z powyższym Sąd przyjął i ustalił w przedmiotowej sprawie, że strona pozwana ponosiła odpowiedzialność odszkodowawczą wobec powódki za skutki przedmiotowego zdarzenia, jako ubezpieczyciel sprawy tego zdarzenia.

Natomiast spór dotyczył wysokości należnego zadośćuczynienia i zasadności zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów leczenia.

Odnosząc się do roszczenia z tytułu zadośćuczynienia, należy mieć na względzie charakter tego świadczenia pieniężnego.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Zgodnie także z art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie jest formą naprawienia szkody niemajątkowej na osobie – krzywdy. Ma na celu zrehabilitować świadczeniem pieniężnym osobie poszkodowanej ujemne przeżycia związane z cierpieniem fizycznym i psychicznym będącym następstwem uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 sierpnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 667/12 wyjaśnił, że: „Określając wysokość zadośćuczynienia sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, zwłaszcza okres trwania cierpienia fizycznych i psychicznych, ich nasilenie, liczbę i czasookres pobytów w szpitalach, liczbę i stopień inwazyjności ewentualnych zabiegów medycznych, nasilenie i czas trwania ewentualnych dolegliwości bólowych, a nadto trwałość skutków czynu niedozwolonego, wpływ na dotychczasowe życie poszkodowanego, ogólną sprawność fizyczną i psychiczną poszkodowanego oraz prognozy poszkodowanego na przyszłość. Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, stąd jego wysokość musi przedstawiać realną, ekonomicznie odczuwalną wartość.” Ponadto zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 2/12 decydującym kryterium przy ustalaniu należnego zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy i ekonomicznie odczuwalna wartość świadczenia z tytułu zadośćuczynienia, adekwatna do warunków gospodarki rynkowej.

Jak wynika z akt szkody strony pozwanej, po zgłoszeniu jej szkody przez powódkę, strona pozwana przyjęła swą odpowiedzialność za skutki dla zdrowia powódki zdarzenia drogowego z dnia 19 stycznia 2012 r. i po przeprowadzeniu postępowania likwidacji tej szkody wypłaciła powódce łącznie kwotę 2.200,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W ocenie Sądu jednakże roszczenie powódki w przedmiotowej sprawie o zasądzenie od strony pozwanej dalszej kwoty tego zadośćuczynienia pieniężnego, choć w niższej wysokości niż określało to żądanie pozwu, było uzasadnione i zasługiwało na uwzględnienie.

Jak wynika bowiem z dokumentacji leczenia powódki, a także opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii M. J. i z zakresu neurologii E. M. wydanych w przedmiotowej sprawie, powódka w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 19 stycznia 2012 r. doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo – torebkowego, które to obrażenia skutkowały długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu powódki w rozmiarze 3 %. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu został określony na podstawie punktu J 89a Oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2013 r., poz. 954 tekst jednolity).

Powódka, jak wynika z jej zeznań, opinii wyżej wymienionych biegłych lekarzy sądowych oraz z dokumentacji leczenia powódki, po wypadku przez kilka miesięcy odczuwała dokuczliwe dolegliwości bólowe głowy i kręgosłupa szyjnego wymagające stosowania środków farmakologicznych. Odczuwane bóle powodowały ograniczenie ruchomości biernej i czynnej kręgosłupa szyjnego, co poważnie utrudniało jej wykonywanie czynności życia codziennego, co było dla powódki szczególnie uciążliwe i przykre, bowiem nie mogła w pełni angażować się w opiekę nad swoim dzieckiem będącym w wieku niemowlęcym. Ponadto powódka do chwili obecnej odczuwa bóle głowy i kręgosłupa szyjnego przy zmianach pogody i przy podnoszeniu cięższych przedmiotów, które zmuszają ją do przyjmowania leków przeciwbólowych.

Nie bez znaczenia przy ustaleniu przez Sąd wysokości odpowiedniego dla powódki od strony pozwanej za doznaną krzywdę zadośćuczynienia pieniężnego był fakt, że w przypadku powódki w przyszłości będzie wskazane leczenie usprawniające, a ponadto skutek przebytego urazu w przyszłości mogą nasilić się dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego.

Jak wynika z zeznań powódki, dokumentacji lekarskiej i opinii sądowej psychologiczno – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłą sądową z zakresu psychologii K. B. i biegłą sądową z zakresu psychiatrii B. K., powódka w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dnia 19 stycznia 2012 r. doznała niewielkiego stopnia zaburzeń stresowych pourazowych. Po wypadku powódka stała się bardziej drażliwa i nerwowa, zaczęła odczuwać silny lęk przed jazdą samochodem z obawy przed utratą zdrowia, miała trudności z zasypianiem i koszmary senne związane z wypadkiem, pojawiały się uporczywe myśli o wypadku. Natężenie powyższych objawów w pierwszym okresie po wypadku było na tyle uciążliwe dla powódki, że wymagała konsultacji psychologicznej. Wystąpienie powyższych zaburzeń stresowych pourazowych również wpływa na rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy.

Biorąc pod uwagę rozmiar krzywdy powódki związanej z doznanymi urazami w wyniku zdarzenia z dnia 19 stycznia 2012 r. Sąd ustalił, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia pieniężnego za tę krzywdę była kwota łączna 6.000,00 zł, którą strona pozwana powinna była prawidłowo ustalić i wypłacić powódce już po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego na wniosek powódki, przed wszczęciem postępowania sądowego w przedmiotowej sprawie.

W związku z tym, że strona pozwana zgodnie z umową ubezpieczenia ponosiła odpowiedzialność odszkodowawczą wobec powódki, roszczenie powódki z tytułu zadośćuczynienia w stosunku do strony pozwanej było zasadne co do kwoty 3.800,00 zł, przy uwzględnieniu, że strona pozwana już wcześniej wypłaciła powódce zadośćuczynienie pieniężne w łącznej kwocie 2.200,00 zł.

Dlatego też, w ocenie Sądu, powódce była należna od strony pozwanej dalsza kwota 3.800,00 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w związku z urazami doznanymi w wyniku wypadku z dnia 19 stycznia 2012 r.

Sąd natomiast nie znalazł podstaw do uwzględnienia dalszych roszczeń powódki z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z przedmiotowym zdarzeniem drogowym i przyznania powódce zadośćuczynienia w wyżej wysokości ponad dalszą kwotę 3.800,00 zł zasądzoną od strony pozwanej w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu bowiem, przyznanie powódce wyższej kwoty zadośćuczynienia powodowałoby bezpodstawne wzbogacenie się powódki kosztem strony pozwanej, a wyższe zadośćuczynienie pieniężne nie byłoby kwotą adekwatną do doznanych przez powódkę krzywd i cierpień w związku z wypadkiem. Kwota łączna 6.000,00 zł bowiem, w ocenie Sądu, jest kwotą o odpowiedniej wysokości i zrekompensuje powódce chociaż finansowo doznane krzywdy i cierpienia związane z wypadkiem.

Natomiast roszczenie odszkodowawcze powódki z tytułu zwrotu kosztów leczenia skutków urazu zostało uwzględnione w całości.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Powyższy przepis przewiduje obowiązek naprawienia przez obowiązane do odszkodowania szkody majątkowej, jakiej osoba poszkodowana doznała wskutek naruszenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. W szczególności naprawienie szkody obejmuje również zwrot wszelkich koniecznych i celowych kosztów leczenia. Ponadto celowość poniesienia wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą niepogorszenia tego stanu zdrowia.

Z przedłożonego rachunku nr (...) z dnia 3 marca 2012 r. wynika, że powódka w trakcie leczenia skutków urazu poniosła koszty konsultacji psychologicznej w wysokości 100,00 zł. Według Sądu, koszty leczenia poniesione przez powódkę należało uznać za celowe i zasadne. Z zeznań powódki, dokumentacji lekarskiej oraz opinii sądowej psychologiczno

– psychiatrycznej wynika, że powódka wskutek zdarzenia drogowego z dnia 19 stycznia 2012 r. doznała zaburzeń stresowych pourazowych w postaci zaburzenia snu, trudności z koncentracją, silnego lęku przed jazdą samochodem, nadwrażliwości, pojawiających się często nawracających, uprzedzonych myśli o wypadku. Powyższe objawy były dla powódki na tyle uciążliwe, że skłoniły ją do skorzystania z odpłatnej konsultacji psychologicznej, bez konieczności długiego oczekiwania na wizytę refundowaną ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia. Ponadto koszty leczenia poniesione przez powódkę pozostają w związku przyczynowym w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. z powyższym zdarzeniem komunikacyjnym, co wynika z dokumentacji medycznej powódki. Tym samym strona pozwana obowiązana jest do zwrotu powódce kwoty 100,00 zł tytułem poniesionych przez nią kosztów konsultacji psychologicznej.

Sąd w punkcie II niniejszego wyroku, na podstawie art. 189 k.p.c., ustalił odpowiedzialność na przyszłość strony pozwanej za skutki zdarzenia drogowego z dnia 19 stycznia 2012 r. dla zdrowia powódki. Według Sądu, w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki dla ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za szkody mogące powstać w przyszłości wskutek powyższego zdarzenia komunikacyjnego. Z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii M. J. wynika, że w przypadku powódki będzie w przyszłości wskazane leczenie usprawniające, zaś z powodu przebytego urazu mogą nasilać się dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego połączone ze wzmożonym napięciem mięśni karku ograniczające jego ruchomość. Tym samym powódka w przyszłości może wymagać rehabilitacji.

O należnych odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152 z 2003 r.), ustalając wymagalność tych odsetek od dnia następnego po upływie trzydziestodniowego, ustawowego terminu do zapłaty należności głównej od dnia zgłoszenia szkody. Roszczenie z tytułu zadośćuczynienia i zwrotu kosztów leczenia zostało zgłoszone stronie pozwanej w piśmie z dnia 12 maja 2014 r., a więc strona pozwana pozostawała w już w dniu 27 czerwca 2014 r. (w dacie, od której powódka domagała się zasądzenia odsetek) w opóźnieniu z zapłatą wobec powódki brakujących, zasadnych należności.

Orzeczenie o kosztach procesu, jak w punkcie IV sentencji wyroku, Sąd wydał zgodnie z art. 100 k.p.c., stosunkowo rozdzielając obowiązek ponoszenia tych kosztów między stronami. Powódka przegrała sprawę w 33,90 %, a strona pozwana w 66,10 % i w takim stosunku Sąd obciążył strony poniesionymi kosztami procesu. Powódka poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 2.712,00 zł, na którą składały się: kwota 295,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, łączna kwota 1.200,00 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych sądowych, kwota 1.200,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Natomiast koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną wyniosły łącznie kwotę 1.217,00 zł, na którą składały się: kwota 1.200,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie więc koszty procesu wyniosły kwotę 3.929,00 zł, którymi to kosztami powódka została obciążona w 33,90 % w kwocie 1.331,93 zł, a strona pozwana w 66,10 % w kwocie 2.597,07 zł. Dlatego też, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.380,07 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu (2.712,00 zł poniesione koszty – 1.380,07 zł koszty należne).

O nie uiszczonych kosztach sądowych w łącznej kwocie 786,27 zł, jak w punkcie V i VI sentencji niniejszego wyroku, Sąd orzekł, na podstawie art. 113 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. nr 90 poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. Tymi kosztami w części dotyczącej wypłaconych z budżetu sądowego wynagrodzeń biegłych sądowych obciążył powódkę w 33,90 % w kwocie 266,55 zł, a stronę pozwaną w 66,10 % w kwocie 519,72 zł, nakazując stronom uiścić powyższe kwoty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji wyroku.